

ved Loven af 14de Juli 1863 som nu efter det fremlagte Lovforslag omtrent uforandret, nemlig 0.5 p. pr. Pbd. eller for 1 Tønde 1 Rd. 28 f., og det maa absolut være en Ubillighed vedvarende at forhøje Tolden paa Naastoffer, uden at den saamlidig forhøies for Fabrikatet. Thi hvorledes skal et industrielt Anlæg kunne bestaa, naar Tolden paa det nødvendige Naastof og Fabrikatet er omtrent lige? Det er ikke vor Hensigt at forlange nogen Bestyttelsestold for Industrien herhjemme, men det vil være indlysende, at der maa være nogen rimelig Forskiel paa Tolden for Naastoffet og Produktet, da det forstnævnte spinder ved Fabrikationen, idet deri betydelig er 5 pCt. Afald, og der erlægges Told af dets Vægt i raa Tilstand. Efter Forslaget er Forskjellen kun $\frac{1}{20}$ f. pr. Pbd., og for dette Beløb skal, for at kunne konkurrere med de udenlandske Raffinaderier, altsaa 5 pCt. Svind, Kulforbrug, Arbeidspenge osv. afholdes, hvilket er en Umulighed.

Ved Saltogieriet her have 4 Familier deres eneste Erhverv, og desuden har dets Virksomhed Indflydelse paa Forholdene her paa Pladsen i det Hele taget. Vi skulle saaledes tillade os at nævne, at der aarlig tilføres omtrent 700 Tons Stensalt og 4000 Tønder Kul, hvilket bliver bragt af 9 Skibe à 60 Kmstr. Af Produktet udføres herfra omtrent 6000 Tønder Salt aarlig, som mest forsendes i mindre Fartøier, og hvorved ikke saa Vaadsførere og mindre Skibsførere have Fortjeneste. Hele denne Virksomhed vil lide et Knæk og maatte ganske ophøre, hvis den raa Saltsten, som foreslaaet, forhøies i Told, da det ikke vil være muligt at kunne konkurrere i Prisen med det fremmede rensede Salt, der kan indføres med en Told, der, paa en Ubetydelighed nær, er den samme som paa det raa Salt. At det ikke saa meget er i vor egen Interesse, vi her fremstille denne Sag, ville vi bemærke; thi endstjøndt vi ved Tabet paa Bygningerne ville lide et soledigt Tab, hvis vi blive nødsagede til at standse vor Saltogieri, saa kunne vi for vort eget Vedkommende bære dette, men det er for de Familiers Vel, som leve af denne Virksomhed, og som, naar denne ophører, ville være uden Erhverv, at vi have henlebet den høie Rigsdags Opmærksomhed paa et Lovforslag, der, hvis det vedtages, vil skabe Industrien her i Landet og berøve flere Familier deres Erhverv. Thi endstjøndt det her Fremstillede kun nærmest angaar Saltogieriet her paa Pladsen, saa ere Forholdene de samme ved de andre her i Landet værende industrielle Anlæg af denne Art.

Den beregnede Merindtægt, som Lovforslaget, hvis det bliver vedtaget, vil indbringe, er saa ubetydelig i Forhold til den skadelige Indflydelse, det vil have paa Industrien, og hvad der mulig vilde vindes ved dette, vil ganske vist tabes paa Tolden af Stenul, da Forbruget deraf vil blive mindre, naar Saltogierierne maa indskrænke Virksomheden.

Vi skulle endnu til Slutning tillade os at henlede Opmærksomheden paa det Hensigtsmæssige i, at Saltsten kunde fortoldes efter Skibets Tønsdrægtighed, ligesom for Stenul, hvilket vilde være en betydelig Lettelse ved Klareringen, og hvorved tillige en mere ensartet Fremgangsmåde vilde opnaas, fremfor at Vægten for en Ladning Saltsten nu bestemmes efter Prøveveining af Tøndemaalets Indhold, hvis Vægt kan være høist forskjellig, da Saltstenerne fremkomme i meget uensartede Stykker.

I Haab om, at den høie Rigsdag ved Behandlingen af nævnte Toldlovsforslag paa Grund af Foranævnte vil tage Hensyn til, at der ved Loven bliver et mere passende Forhold i Tolden paa det raa Salt og det raffinerede Salt, der indføres, end som anført i Forslaget, saaledes at Tolden nedsettes istedetfor at høves paa raa Salt eller forhøies paa fremmed Salt, tegne vi os med Agtelse.

34. (Løbe-Nr. 126—127: Salt.)

Skriver af 17. og 20. November 1871 til Udvalgets Formand fra cand. pharm., Saltraffinador F. Krag i Aalborg, hvori væsentlig de samme Grunde anføres som i foranstaaende Andragende.